

Gylp. Der staar i Forhørsprotokollen, at hun fandt den i Gylpen paa venstre Side af Kjølelivet fornedet i Livets Spids, altsaa længst nede til venstre. Der staar endvidere, at hun Aftenen i Forvejen ved et rent Tilfælde havde hængt det op — efter sin egen Forklaring — uden for Sovekammerdøren. Og hun siger, at kun Nelly Andersen kan have anbragt Urkæden der, thi denne Gylp var af en saadan Beskaffenhed, at Urkæden ikke kunde have ligget der i 14 Dage, idet Fru Nellemann paastaar, at hun har gaaet med Livet i denne Tid, og desuden er Gylpen saa lille, at Urkæden ikke kunde have skjult sig der. Det hedder i Forhørsprotokollen, at det paagældende Rum i Gylpen — som altsaa er aabent til den ene Side — kun var $1\frac{1}{4}$ Tomme lang og 1 Tomme bredt, medens Stangen paa Kæden var $1\frac{1}{2}$ Tomme lang og hele Kæden sammenrullet var $\frac{1}{2}$ Tomme bred. De ville lægge Mærke til, at det var en meget tynd Guldurkæde. Det viser sig ikke saa sjældent, naar Herskaber sigte deres Tyende for at have begaaet Tyveri, at de overdrive de mistede Sagers Kostbarhed i overordentlig Grad. Det gjorde Fru Fisker, og det har Fru Nellemann ogsaa gjort. Det var en meget tynd Urkæde, som sammenrullet kun var $\frac{1}{2}$ Tomme bred, men den kan alligevel ikke have ligget i Gylpen, siger Fru Nellemann og erkender Assessoren, thi denne Holder, Guldstangen med de 2 runde Kugler for Enden, er $1\frac{1}{2}$ Tomme lang, medens Rummet i Gylpen kun var $1\frac{1}{4}$ Tomme lang. Hvis de Herrer vide, hvad en Gylp er, ville de vide, at i Reglen er den nok delt i Rum, men vel at mærke er der ikke lukket imellem Rummene. Hvis de Herrer ville undersøge deres Bukser — de Herrer, som ikke bruge Klap — ville ærede Medlemmer finde, at der er aabent mellem de forskellige Rum, saa at en Urkæde godt kan gaa fra den ene Ende af Gylpen til den anden. Selv om Aabningen kun er $1\frac{1}{4}$ Tomme lang og 1 Tomme bred, kan en Stang paa $1\frac{1}{2}$ Tomme meget godt komme ned igennem Gylpen i Fru Nellemanns Liv. Nu erklærer Fru Nellemann ganske vist, at det var et gammet Liv, som skulde repareres. Hun har derom sagt, at hun Aftenen før havde overgivet det til sin Datter, Anna, for at hun skulde sy det i Ærmerne. Livet kan altsaa ogsaa godt have været i Stykker i Mellemmummene af Gylpen, og selv om de havde været næstede sammen, kan Næstningen have været sprungen, saa at Urkæden kan have be-

væget sig fra Halsen ned til Bæltestedet. Desuden kan Foret have været i Stykker, saa at Urkæden ogsaa kan have forstukket sig i Foret. Jeg tillader mig at gøre den højtærede Justitsminister opmærksom paa, at den Undersøgelse, som Assessor Cold har foretaget med Hensyn til dette Hovedpunkt i Sagen, er i allerhøjeste Grad overfladisk. Disse Maalstørrelser, som han har fremdraget, bevise intet som helst, thi det, det kommer an paa, er, om der har været Aabninger mellem Rummene, enten naturlige, eller fordi Syningerne vare gaaede i Stykker. For at konstatere dette, maa en nøjagtig Undersøgelse finde Sted. Men Undersøgelsen er sket, medens Fru Nellemann havde Livet paa. Hun møder i Retssalen og siger: De kan jo undersøge Livet. Jeg antager ikke, at denne Undersøgelse kan have været meget grundig, det vil jeg ikke haabe for Fru Nellemanns Ærbarheds Skyld. Altsaa, Undersøgelsen har været i høj Grad skødesløs og overfladisk, og det er herpaa, Tyverisigtelsen hviler. Dette Højreblad, „Nationaltidende“, som jeg før fremdrog, siger, at Livet var glat. Det findes der ikke et Ord om i Forhørsprotokollen, det er noget, som Fru Nellemann nu har forklaret. Men for øvrigt, selv om Livet har været glat, kunde Gylpen godt have været af den Beskaffenhed, at Kæden kunde have skjult sig deri.

Nu slutter altsaa Nellemann, hans Frue og den unge Assessor: Det maa jo være Nelly, som har gjort det. Jeg spørger de Herrer — thi det er nemlig Sagen —: Hvad tyder derpaa? Intet som helst. Der er intet som helst, som tyder paa, at Urkæden er stjaalet. Men lad os nu sige, at Urkæden kunde have været stjaalen, saa kunde akkurat lige saa godt enhver anden som Nelly have stjaalet den og bragt den tilbage igen. Der var to andre Piger i Huset og flere Børn. Man kunde med lige saa god Grund rette Sigtelsen mod ethvert andet Menneske i det Nellemann'ske Hus. Dertil kommer, at hele denne kunstigt konstruerede Hypotese, at Nelly skulde have stjaalet Kæden, være bleven advaret af sin Søster gennem Politibetjenten, være gaaet i Fælden og have lagt Kæden tilbage, er bygget op paa det allerløseste Grundlag af forudfattede Meninger. Det viser sig at være Ulykken ved en Mængde Politisager, at i Virkeligheden hviler det første Indtryk paa den første Politirapport, og den hviler igen paa Anmelderens Forklaring. Assessoren faar den Politirapport, som hviler paa Anmelderens Forklaring,